

S.K. TREMAYNE

DUBLĂ IDENTITATE

1

Scaunele noastre sunt așezate la exact un metru distanță unul de altul. Și amândouă sunt îndreptate spre biroul masiv, de parcă am fi la o ședință de terapie de cuplu; un sentiment pe care-l cunosc prea bine. Două ferestre înalte, fără perdele, vechi din secolul al XVIII-lea, domină încăperea: portrete gemene ale unui cer londonez întunecat.

– Putem face puțină lumină? întrebă soțul meu, iar tânărul consilier judecătoresc, Andrew Walker, ridică privirea din hârtiile lui, poate cu o urmă de iritare.

– Desigur, răspunde el. Îmi cer scuze.

Se apleacă spre un întrerupător din spatele lui, pe urmă o lumină gălbuie, generoasă de la două lămpi înalte, verticale, inundă camera și acele ferestre impresionante devin opace.

Îmi pot vedea reflexia în geam: calmă, timidă, cu genunchii apropiați. Cine este această femeie?

Nu mai este cine eram eu. Ochii ei sunt la fel de albaștri ca întotdeauna, dar mai triști. Trăsăturile feței îi sunt ușor rotunjite, mai palide și mai trase decât erau înainte. Este încă blondă și destul de drăguță, însă, totodată, gălbejită și slăbită; o femeie de treizeci și trei de ani, al cărei aer tineresc se stinsese de multă vreme.

Și hainele ei?

Blugi și ghete care erau la modă în urmă cu un an. Un pulover din cașmir, liliachiu, destul de drăguț, dar uzat, cu aspectul acela pe care-l capătă hainele de la prea multe spălări. Mă înfior la vederea

reflexiei mele. Ar fi trebuit să vin îmbrăcată mai elegant. Însă de ce ar fi trebuit să vin îmbrăcată mai elegant? Doar ne întâlnim cu un avocat. Și ne schimbăm complet viețile.

Traficul vuieste afară, asemenea sunetelor scoase de un partener care doarme adânc și respiră sacadat. Mă întreb dacă-mi va lipsi traficul din Londra și zgomotul constant și liniștitor: precum acele aplicații de pe telefon care te ajută să dormi, mimând sunetele neîncetate ale sângeului în pântec, bățile inimii mamei zvâcnind în depărtare.

Gemenele mele ar fi auzit acel sunet când își frecau năsururile înăuntrul meu. Îmi amintesc când le-am văzut la a doua ecografie. Arătau ca două simboluri heraldice pe un blazon, identice și totuși opuse. Doi unicorni doar aparent similari.

Testator. Executor testamentar. Legitim. Autenticitatea testamentului...

Andrew Walker ni se adresează de parcă am fi o sală de clasă, iar el este un profesor ușor dezamăgit de studenții lui.

Lăsat prin testament. Decedată. Moștenitor. Copii supraviețuitori.
 Angus, soțul meu, oftează cu o nerăbdare abia stăpânită; cunosc oftatul acela. Angus este plictisit, probabil iritat. Și pricepe asta, însă am înțelegere și pentru avocat. Nu poate fi ușor pentru Walker să aibă de-a face cu un tată furios, beligerant, și cu o mamă încă îndurerată în timp ce deslușește un testament problematic: probabil că suntem complicați. Așadar, poate că enunțarea lui grijulie, lentă și precisă este modul său de a se distanța, de a manevra materialul dificil. Poate că este echivalentul legal al terminologiei medicale. *Hematoame duodenale și avulsiiuni seroase care duc la peritonită infantilă fatală.*

– Am mai trecut prin toate astea, îmi întrerupe gândurile o voce aspră.

Oare Angus a băut ceva? Tonul vocii lui se apropie de furie. Angus era furios încă de când se întâmplase. Și începuse să bea

destul de mult, de asemenea. Dar în această zi pare destul de lucid și este, probabil, treaz.

– Am vrea să terminăm cu asta înainte ca încălzirea globală să cuprindă toată planeta. Ce ziceți?

– Domnule Moorcroft, după cum am menționat deja, Peter Kenwood este în vacanță. Îl putem aștepta să se întoarcă dacă preferați...

Angus clatină din cap.

– Nu. Vrem să terminăm acum cu asta.

– Atunci, trebuie să trec din nou prin documente și prin procedurile adecvate – pentru propria satisfacție. În plus, Peter simte că... ei bine...

Urmăresc dialogul. Consilierul ezită. Următoarele lui cuvinte sunt mai încordate și rostite cu și mai multă precauție:

– După cum știți, domnule Moorcroft, Peter se consideră un prieten vechi al familiei. Nu doar un consilier judecătoresc. El știe circumstanțele. O cunoștea foarte bine pe răposata doamnă Carnan, bunica dumneavoastră. Prin urmare, m-a rugat să mă asigur, din nou, că știți amândoi exact în ce vă băgați.

– Știm ce facem.

– După cum cunoașteți, insula nu este prea locuibilă.

Andrew Walker ridică jenat din umeri, ca și cum acea insuliță pustie era cumva vina companiei lui, numai că el dorea să evite un eventual proces.

– Căsuța îngrijitorului farului a fost, mă tem, expusă intemperilor, nimeni n-a mai fost acolo de ani întregi. Mai mult, este listată ca patrimoniu, astfel că n-o puteți demola și reconstrui de la zero.

– Da. Știu toate astea. Am mers mult pe-acolo când eram mic. Mă jucam prin micile ochiuri de apă formate printre pietre.

– Totuși cunoașteți care sunt cu adevărat provocările, domnule Moorcroft? Aceasta chiar este o adevărată obligație pe care v-o asumăm. Există probleme referitoare la accesibilitate, cu limbile de

pământ expuse în timpul mării, precum și, desigur, numeroase probleme cu instalația de apă și canal, cu cea termică și cu electricitatea în general – în plus, n-a fost specificată o sumă de bani în testament, nimic care să...

– Cunoaștem totul până la cel mai mic detaliu.

O pauză. Walker îmi aruncă o privire, apoi revine asupra lui Angus.

– Înțeleg că vă vindeți casa din Londra?

Angus îl privește fix. Bărbia îi este ridicată. Sfidător.

– Poftim? Ce legătură are asta?

Consilierul scutură din cap.

– Peter este îngrijorat. Deoarece... ah... Având în vedere recenta și tragică dumneavoastră pierdere... vrea să fie sigur.

Angus aruncă o privire spre mine. Ridic din umeri, nesigură. Soțul meu se apleacă înainte.

– Bine. Fie. Da, vindem casa din Camden.

– Iar această vânzare înseamnă că veți obține suficient capital pentru a începe renovarea la Ell... rosti Andrew Walker încrunțându-se la cuvintele pe care le citea. Nu prea pot pronunța așa. Ell...?

– Eilean Torran. Este gaelica scoțiană. Înseamnă Insula Tunetului. Insula Torran.

– Da. Desigur. Insula Torran. Așadar, sperați să obțineți suficiente fonduri din vânzarea reședinței actuale pentru a renova casa îngrijitorului farului de pe Torran?

Mă simt de parcă ar trebui să spun ceva. Totuși muțenia mea este liniștitoare, ca un cocon, sunt înfășurată în propria tăcere. Ca întotdeauna. Aceasta este problema mea. Mereu am fost tăcută, dacă nu cumva rezervată, iar acest lucru îl exasperează pe Angus de ani întregi. „La ce te gândești? Spune-mi! De ce trebuie să vorbesc numai eu?” Și când spune asta, de obicei, ridic din umeri și-i întorc spatele; pentru că, uneori, spui totul fără să spui nimic.

Și iată-mă aici, din nou tăcută. Ascultându-l pe soțul meu.

– Avem deja două ipoteci pe casa din Camden. Mi-am pierdut slujba, ne chinuim să răzbim. Și da, sper să câștigăm niște lire în plus.

– Aveți un cumpărător?

– De-abia așteaptă să semneze un cec.

Evident, Angus își reprimă furia, însă continuă:

– Ascultați. Bunica ne-a lăsat prin testament această insulă mie și fratelui meu. Corect?

– Desigur.

– Iar fratele meu, foarte generos, a zis că n-o vrea. Corect? Mama este într-un azil. Da? Așadar, insula ne aparține, mie, soției mele și fiicei noastre. Da?

Fiică. La singular.

– Într-adevăr...

– Și cu asta basta. Nu? Vrem să ne mutăm. Chiar vrem să ne mutăm. Da, este într-o stare degradată. Da, se prăbușește. Dar ne vom descurca. La urma urmei, adaugă Angus sprijinindu-se pe spătarul scaunului, am trecut prin altele mai rele.

Îmi privesc soțul destul de intens.

Dacă l-aș fi întâlnit, să zicem, în urmă cu o lună, tot ar fi încă foarte atrăgător. Un tip înalt și inteligent, pe la treizeci de ani, cu o barbă agreabilă, de trei zile. Ochi negri, masculin, capabil.

Angus avea o barbă mărunță când ne-am cunoscut prima dată. Și mi-a plăcut acest lucru; mi-a plăcut felul în care îi scotea în evidență conturul maxilarului. Era unul dintre puținii bărbați pe care-i cunoscusem și care-și însușeau bucuroși cuvântul „chipeș“, în acel bar zgomotos, mexican, din Covent Garden.

Râdea, stând la o masă mare, cu un grup de prieteni: cu toții aveau aproximativ douăzeci și cinci de ani. Prietenele mele și cu mine stăteam la masa de lângă ei. Mai tinere, însă la fel de vesele. Toată lumea băuse destul Rioja, o băutură alcoolică făcută din struguri care provin din La Rioja, Navarra și Zaragoza, numită și vinul albastru.

Și așa s-a întâmplat. Unul dintre băieți a aruncat o glumă în direcția noastră; cineva a replicat răutăcios. Apoi ne-am schimbat locurile și ne-am înghesuit, râzând și glumind, și ne-am prezentat: ea este Zoe, Sașa, Alex, Imogen, Meredith...

Iar el este Angus Moorcroft și ea este Sarah Milverton. El este din Scoția și are douăzeci și șase de ani. Ea este pe jumătate britanică și jumătate americană și are douăzeci și trei de ani. Așadar, petreceți-vă restul vieților împreună!

Traficul orei de vârf devine din ce în ce mai zgomotos; mă trezesc din visare. Andrew Walker îl pune pe Angus să semneze câteva documente. Ah, cunosc procedura asta: am semnat atât de multe acte în ultimul an! Actele care însoțesc dezastrul.

Angus este aplecat peste birou, scriindu-și în grabă numele. Mâna lui pare prea mare pentru stilou. Întorcându-mă cu spatele, privesc un tablou cu bătrânul London Bridge pe peretele văruiț în galben. Vreau să mă mai las puțin în voia amintirilor și să-mi distrag atenția. Să mă gândesc la Angus și la mine, la acea primă noapte.

Îmi amintesc totul atât de clar! De la muzică – salsa mexicană – la acele gustări spaniole mediocre, *tapas*: cartofi prăjiți sau *çoști*, *patatas bravas*, de o culoare roșie sinistră, sparanghelul alb și oțet. Îmi rememorez cum ceilalți au plecat treptat – trebuia să prind ultimul metrou, trebuia să dorm puțin –, de parcă toți ar fi simțit că noi doi ne potriveam, că întâlnirea aceea era ceva mai important decât un flirt dintr-o seară obișnuită de vineri.

Cât de ușor se schimbă lucrurile! Cum ar fi viața mea în prezent dacă atunci am fi ales o masă diferită sau am fi mers în alt bar? Dar am ales acel bar, acea noapte și acea masă, iar până la miezul nopții stăteam singură, chiar lângă bărbatul acela înalt: Angus Moorcroft. Mi-a spus că era arhitect, scoțian de origine și că era singur. Apoi mi-a zis o glumă inteligentă – de care mi-am dat seama că era o glumă cu un minut mai târziu. Și când am râs, am conștientizat că mă privea: intens, întrebător.

Așa că l-am privit la rândul meu. Ochii îi erau de un căprui-închis și profund; avea părul ondulat, des și foarte negru, iar dinții îi erau albi și ascuțiți, în contrast cu buzele roșii și barba neagră. În acel moment am știut răspunsul. *Da.*

Două ore mai târziu, ne-am furat reciproc primul sărut, ușor amețiți de băutură, sub lumina îngăduitoare a Lunii, într-un colț al pieței Covent Garden. Îmi amintesc sclipirea trotuarului ud de ploaie când ne-am îmbrățișat: dulceața răcoroasă a aerului nopții. Am dormit împreună, chiar în acea primă noapte.

La aproape un an de atunci, ne-am căsătorit. După doar doi ani de căsnicie, le-am avut pe fete: surori gemene identice. Și acum a rămas doar o geamănă.

Durerea crește înăuntrul meu și mă văd nevoită să-mi duc pumnii la gură pentru a-mi reprima un fior. Când va dispărea? Poate niciodată? Este ca o rană de război, ca un șrapnel înfipt în carne, croindu-și drum spre suprafață, de-a lungul anilor.

Așadar, poate ar trebui să vorbesc. Ca să-mi înăbuș durerea, să-mi liniștesc gândurile. Stau aici de o jumătate de oră, docilă și tăcută, asemenea unei soții puritane. Mă bazez pe Angus să se ocupe de vorbit, mult prea des, să ofere el ceea ce eu nu pot. Însă de-ajuns cu tăcerea mea, pentru moment.

– Dacă am renova insula, ar putea valora un milion de lire.

Ambii bărbați se întorc spre mine. Brusc. Femeia aceasta vorbește!

– Doar priveliștea aceea, continui eu, valorează un milion, cu vederea panoramică spre Sound of Sleat. Spre colinele Knoydart.

Am grijă să pronunț corect: Sleat să rimeze cu „slate”¹. M-am documentat temeinic, căutând imagini și povești pe Google.

– Și, a, ați fost acolo, doamnă Moorcroft? întrebă Andrew zâmbind politicos.

¹ Placă de ardezie, tăbliță (n.red.)

Roșesc, totuși nu-mi pasă.

Respect pe – Nu. Dar am văzut fotografiile, am citit cărțile – aceea este una dintre cele mai faimoase priveliști din Scoția, iar noi vom avea propria insulă.

– Într-adevăr. Da. Totuși...

– Era o casă în satul Ornsay, pe continent, la un kilometru și jumătate de Torran... adaug eu și arunc o privire spre notițele din telefonul meu, deși îmi amintesc foarte bine faptele. S-a vândut cu șaptezeci și cinci de mii de lire în 15 ianuarie, anul acesta. O casă cu patru dormitoare, cu o grădină frumoasă și o verandă. Da, o casă foarte plăcută, însă nu chiar o vilă. Dar avea o priveliște spectaculoasă spre canalul Sleat – și pentru asta plătesc oamenii bani. *Șaptezeci și cinci de mii de lire.*

Angus mă privește și încuviințează, încurajându-mă, apoi intervine în discuție:

– *Aye*¹. Și dacă o renovăm, am putea avea cinci dormitoare, un pogon – vilișoara este destul de mare. Ar putea valora un milion de lire. Cu ușurință.

– Ei bine, da, domnule Moorcroft, în prezent valorează doar cincizeci de mii de lire, și da, există potențial.

Avocatul zâmbește fals. Mă izbește curiozitatea: de ce se împotrivesc atât de tare ca noi să ne mutăm pe Torran? Ce știe? Care este adevărata implicare a lui Peter Kenwood? Poate că intenționau să facă ei înșiși o ofertă? Asta ar avea sens: Kenwood știa de Torran de ani întregi, o cunoștea pe bunica lui Angus, ar fi *la curent* cu potențialul valoros.

Oare asta plănuiau? Dacă da, ar fi simplu ca bună ziua. Ar trebui doar să aștepte ca bunica lui Angus să moară, pe urmă să se năpustească asupra nepoților ei, mai ales asupra unui cuplu îndurerat și tulburat: zdruncinat din temelii de moartea unui copil,

¹ Da în dialectul scoțian (n.tr.)

luptându-se cu probleme financiare. Să le ofere o sută de mii de lire, de două ori mai mult decât ar avea nevoie, să fie generoși și înțelegători, să zâmbească blând, și totuși, trist. „Trebuie să fie foarte greu, însă noi vă putem ajuta, putem lua povara asta de pe umerii voștri. Semnați aici...”

După aceea: victorie. Ar duce o mulțime de constructori polonezi în Skye, ar investi două sute de mii de lire, ar aștepta un an, până când treaba ar fi gata.

„Această minunată proprietate, situată pe propria insulă, pe faimosul Sound of Sleat, este de vânzare cu 1,25 de milioane de lire sau pentru cea mai apropiată ofertă...”

Acesta era planul lor? Andrew Walker mă privește și simt un fior de vinovăție. Probabil că sunt teribil de nedreaptă față de Kenwood & Partners. Dar oricare ar fi motivația lor, în niciun caz nu renunț la această insulă: este refugiul meu, o modalitate de evadare din calea durerii și a amintirilor – și a datoriilor și îndoielilor.

Am visat la acest lucru atât de mult! Am privit îndelung imaginile luminoase de pe ecranul laptopului la ora trei dimineața, în bucătărie. Când Kirstie dormea în camera ei și Angus era în pat, îmbuibat cu scotch. Holbându-mă la frumusețea aceea de cristal. Eilean Torran. În Sound of Sleat. Pierdută în minunăția Hebridelor interioare, această frumoasă proprietate, pe propria insulă.

– Bine, atunci. Mai am nevoie doar de câteva semnături, spune Andrew Walker.

– Și am terminat?

O pauză plină de înțeles.

– Da.

Cincisprezece minute mai târziu, Angus și cu mine ieșim din biroul vărui în galben, de-a lungul holului cu pereți roșii, și apoi în aerul umed al unei seri de octombrie. În Bedford Square, Bloomsbury.

Angus are actele în rucsac. Sunt semnate, s-a terminat. Privesc o lume schimbată; dispoziția mi se schimbă în mod corespunzător.

Autobuze mari și roșii trec pe Gower Street, chipuri palide privind în gol pe geamuri.

Angus își pune o mână pe brațul meu.

– Bravo!

– Nu înțeleg.

– Pentru intervenția aia. Bună sincronizare. Îmi făceam griji că puteam să-l pocnesc în orice clipă.

– La fel și eu.

Ne privim tăcuți. Conștienți, triști.

– Însă am reușit. Nu-i așa? Am reușit, iubito, chiar am reușit, zâmbește Angus, apoi își ridică gulerul hainei pentru a se proteja de ploaie. Totuși Sarah... trebuie să te întreb, pentru ultima oară: ești absolut sigură?

Mă strâmb, iar el continuă grăbit:

– Știu, știu. Da. Dar încă ai convingerea că ăsta este cel mai bun lucru? Chiar vrei, gesticulează el spre luminile gălbui ale taxiurilor aliniate pe străzile Londrei, licărind în ploaia mărunță, chiar vrei, cu adevărat, să părăsești toate astea? Să renunți la tot? Skye este un loc foarte tăcut.

– Când un om este sătul de Londra, răspund eu, este sătul de ploaie.

Angus râde și se apleacă spre mine. Ochii lui căprui îi caută pe ai mei, poate că buzele lui îmi caută gura. Îl mângâi ușor pe barbă și-l sărut pe obrazul acoperit cu un strat de păr scurt, pe urmă îi inspir mirosul – nu miroase a whisky, ci a Angus. Săpun și masculinitate. Curat și capabil, bărbatul pe care l-am iubit. Îl iubesc. Îl voi iubi întotdeauna.

Poate că vom face sex în seara asta, pentru prima dată după prea multe săptămâni. Poate că vom reuși să trecem peste asta. Poți vreodată să treci peste *asta*?

Ne ținem de mână în timp ce mergem în josul străzii. Angus îmi strânge mâna într-a lui. M-a ținut destul de mult de mână în

ultimul an: mă ține de mână când mă întind în pat și plâng, la nesfârșit și fără cuvinte, noapte după noapte; m-a ținut de mână de la începutul până la sfârșitul înmormântării groaznice a Lydiei, de la „Doamne, Dumnezeuul nostru“ până la „Veșnică odihnă dă, Doamne, sufletului adormitei roabei Tale“.

Amin!

– Metroul sau autobuzul?

– Metroul, răspund eu. Este mai rapid. Vreau să-i dau lui Kirstie vestea cea bună.

– Sper s-o vadă ca pe o veste bună.

Îl privesc. Nu.

Nu pot începe să dau apă la moară vreunei incertitudini. Dacă mă opresc și mă cuprind îndoielile, atunci dubiile vor ieși la iveală și vom rămâne blocați pentru totdeauna în starea aceasta.

Cuvintele îmi ies grăbite din gură:

– Sigur o va vedea așa, Angus, trebuie, nu? Vom avea propriul far, tot aerul acela curat, cerbi roșii, delfini...

– Aye, însă nu uita, ai văzut fotografiile de acolo în timpul verii. În lumina soarelui. Nu este mereu așa. Iernile sunt întunecate.

– Atunci, pe durata iernii ne vom – care este cuvântul? –, ne vom ghemui și ne vom apăra. Va fi o aventură.

Aproape am ajuns la metrou. Un puhoi de navetiști coboară treptele, ca un torent înghițit de metroul londonez. Mă întorc pentru o clipă și privesc ceața care învăluie New Oxford Street. Ceața tomatică din Bloomsbury este un fel de fantomă – sau o amintire pe care o întrezărești cu ochii minții – a mlaștinilor medievale din Bloomsbury. Am citit asta undeva.

Citesc mult.

– Haide!

De data aceasta, eu iau mâna lui Angus și, ținându-ne de degete, coborâm la metrou și răbdăm trei opriri în aglomerația orei de vârf, înghesuți; apoi ne strecurăm în lifturile ticsite de

oameni la Mornington Crescent și, când ajungem la suprafață, o luăm, practic, la fugă.

– Hei! exclamă Angus râzând. Suntem la o competiție olimpică?

– Vreau să-i spun fiicei noastre!

Și vreau, chiar vreau. Vreau să-i dau fiicei mele supraviețuitoare o veste bună, după multă vreme: să-i spun un lucru vesel și plin de speranță. Au trecut paisprezece luni de când sora ei geamănă, Lydia, a murit – urăsc faptul că încă pot număra lunile cu atâta exactitate și ușurință –, iar ea a suferit enorm, durere pe care n-o înțeleg: și-a pierdut geamăna identică, sufletul pereche. A fost captivă într-o izolare abisală proprie, paisprezece luni. Dar acum o pot elibera.

Aer curat, munți, apă. Și o priveliște dincolo de apă, spre colinele Knoydart.

Mă grăbesc să ajung la ușa casei mari și albe pe care n-ar fi trebuit s-o cumpărăm vreodată; casa în care nu ne mai permitem să locuim.

Imogen este la ușă. Casa miroase a mâncare pentru copii, a rufe curate și cafea proaspătă; este luminoasă. Îmi va lipsi. Poate.

– Immy, mersi că ai avut grijă de ea.

– Oh, te rog. Haide, îmi spui? S-a terminat totul?

– Da, am reușit, ne mutăm!

Imogen bate încântată din palme: prietena mea cea inteligentă, elegantă și cu părul negru, care a rămas cu mine pe cap încă din facultate; se apleacă și mă îmbrățișează, însă o împing de lângă mine, zâmbind.

– Trebuie s-o anunț, nu știe nimic.

– E în camera ei, cu puștiul acela pipernicit, rânjește Imogen.

– Poftim?

– Citește cartea aia.

Traversez grăbită holul și urc scările, pe urmă mă opresc lângă ușa pe care scrie „Kirstie locuiește aici“ și „Bate înainte să intri“ cu litere decupate stângaci din hârtie cu sclipici. Bat la ușă, conform instrucțiunilor.